

РЕШЕНИЕ

№ 872

гр. София, 12.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 03.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11391** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба от адвокат – пълномощник на И. И. И.. Предявен е срещу Столична дирекция на вътрешните работи - МВР иск за обезщетяване на имуществени вреди – сумата от 453 лева, представляваща заплатено възнаграждение на адвокат Д. К. (450 лева) и 3 лева такса за снабдяване със заверен препис на съдебно решение, във връзка с НАХД № 11689/2018 г., по описа на Софийски районен съд, образувано по жалба срещу Наказателно постановление № 18-4332-009889/29.05.2018 г. Претендира се и законна лихва върху главницата, считано от 13.02.2019 г., до окончателното плащане.

В съдебното производство ищецът е представляван от упълномощения адвокат, които: поддържа исковата молба; не ангажира други доказателства, освен представените с исковата молба и тези, налични в делото на СРС; твърди и доказва, че в размера на заплатеното, във връзка с НАХД № 11689/2018 г. адвокатско възнаграждение от 450 лева е включено и изготвеното от адвоката възражение срещу акта за установяване на административно нарушение; претендира възстановяване на разноските за водене на настоящото, съгласно списък.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт, с писмен отговор и в съдебно заседание оспорва исковата молба изцяло, с аргументи, че: „нито законът, нито СДВР са задължавали ищеца да си избере и наеме адвокат; размерът на хонорара е предмет на

облигационно отношение между страните и не може СДВР да го заплати“; липсват доказателства за реално заплащане на адвокатското възнаграждение, понеже договорът за правна защита е частен, диспозитивен документ, който не се ползва с материална, обвързваща съда доказателствена сила; „случаят попада в хипотезата на съпричиняване – чл. 5 ЗОДОВ“, поради което Съдът следва да намали размера на обезщетението; според „безспорната съдебна практика“, когато се касае за адвокатско възнаграждение, не се дължат лихви върху обезщетението. Претендира се и юрисконсултско възнаграждение, като се възразява за прекомерност на заплатеното за настоящото дело адвокатско възнаграждение от 300 лева.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура споделя възраженията на ответника и счита, че размерът на обезщетението следва да бъде в минималния размер, предвиден с Наредба № 1/2004 г., за минималните размери на адвокатските възнаграждения, понеже „делата не се отличават с фактическа и правна сложност“.

С протоколно определение от 03.02.2020 г. Съдът прие като доказателства и наличните такива в приложеното НАХД № 11689/2018 г. на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното.

С Наказателно постановление № 18-4332-009889/29.05.2018 г. началник на група в Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР е наложил 100 лева глоба на ищеца И. И. И., за това, че на конкретизирани дата и място, като е управлявал лек автомобил е извършил маневра „ляв завой“, при червен сигнал на светофарната уредба – нарушение на чл. 6, т. 1 от Закона за движението по пътищата. Наказателното постановление е отменено от състав на СРС, с Решение № 8697/11.01.2019 г., по НАХД № 11689/2018 г. Съдебното решение е влязло в законна сила на 13.02.2019 г. Видно е от мотивите му, че НП е отменено, освен поради допуснати съществени нарушения на установените със ЗАНН процесуални правила, и поради това, че административнонаказателното обвинение не е било доказано от страна на наказващия административен орган. В тази връзка са абсолютно неоснователни доводите на ответника за съпричиняване от страна на ищеца, на вредоносния резултат.

За изготвяне на възражение срещу АУАН, въз основа на който е било издадено процесното НП, както и за процесуално представителство пред СРС, с оглед защита по жалбата срещу същото постановление, ищецът И. И. е упълномощил адвокат Д. А. К., за което на л. 9 от делото на СРС е наличен Договор за правна помощ, № 000116/13.06.2018 г. и съответстващото му пълномощно от същата дата. В договора, в клауза II.1 е записано, че възнаграждението е уговорено в общ размер на 450 лева, от които: 150 лева за изготвяне на възражение срещу АУАН; 300 лева за обжалване на НП, като след този текст, с големи букви е записано: „Платена сума в брой при подписване на договора:.... 450 лева“. Договорът е подписан от клиента и от адвоката. След анализа на доказателствата и на доводите на страните, Съдът формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди.

Безспорно е, че Наказателно постановление № 18-4332-009889/29.05.2018 г. е било отменено, считано от 13.02.2019 г. – датата, на която е влязло в сила Решение № 8697/11.01.2019 г., по НАХД № 11689/2018 г. на СРС. Настоящият съдебен състав

приема за установено и доказано също, че ищецът реално е заплатил на адвокат К. сумата от 450 лева, според уговореното с цитирания договор – 150 лева за изготвяне на възражение срещу АУАН; 300 лева за обжалване на НП. Съдът не намира основания да дискредитира доказателствената стойност на договора за правна помощ, от 13.06.2018 г., в който изрично е записано, ищецът да е заплатил на адвоката 450 лева, именно във връзка с процесното НП. За отговор на възражението на ответника, споделено и от прокурора Съдът цитира т. 1 от диспозитива на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г., по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, според която, „съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка“. При това, договърът съответства и на изискванията на чл. 6, ал. 1 и ал. 3 от Закона за счетоводството, за което изискване настоява юрисконсултът на ответника, понеже съдържа реквизитите: наименование и номер; дата на издаване; имената на страните; предмет.

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна зависимост: незаконосъобразен административен акт или действие/ бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. С Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС се прие, че исковете за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания са родово подсъдни на административните съдилища. Според Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС, „при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица, по смисъла на чл. 4 от този закон“. В мотивите на същото тълкувателно решение е прието още, че: „делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Цитирайки ТП № 2/19.05.2015 г. на ВКС и

ВАС, и ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС, настоящият съдебен състав отговаря и на част от възраженията на юрисконсулта на ответника, определяйки ги като неоснователни. Неоснователно е и възражението, че за случая адвокатската защита не е била задължителна, по силата на Закона и ищецът сам е избрал да ангажира адвокат. Обстоятелството, че за съдебните производства по реда на Раздел V и чл. 84 ЗАНН, вр. НПК не се изисква задължително адвокатска защита, не е ограничавало възможността ищецът да реализира конституционно гарантираното право на такава защита и това не може да му бъде вменявано във вина.

Съдът намира дефинираната по – горе в решението искова претенция за частично основателна и изцяло доказана, включително и по отношение заплатеното на адвоката възнаграждение от 150 лева, за изготвяне на възражение срещу АУАН. Този извод Съдът обосновава именно с цитираното Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС. Наказателното постановление е крайният акт, с който приключва административнонаказателно производство. С АУАН пък се поставя началото на това производство (чл. 36, ал. 1 ЗАНН). Срещу акта може да бъде подадено възражение (чл. 44, ал. 1 с.з.), следователно квалифицираната защита срещу административнонаказателно обвинение още в началния етап на производството е от съществено значение и за защитата срещу наказателното постановление. С други думи – съществува пряка и непосредствена причинна връзка между заплатеното на адвоката възнаграждение за възразяване срещу АУАН и отмененото впоследствие НП, издадено въз основа на същия акт. Заплатените от ищеца И. И. възнаграждения за адвокатска защита, срещу издаденото от началника на Отдел „ПП“-СДВР Наказателно постановление № НП-18-4332-009889/29.05.2018 г. представляват имуществена вреда за него, която е в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразното постановление, отменено от СРС, с влязло в законна сила на 13.02.2019 г. Решение № 8697/11.01.2019 г., по НАХД № 11689/2018 г. Заплатеното на адвоката възнаграждение от 300 лева, за участие по НАХД № 11689/2018 г.) е съобразено изцяло с разпоредбата на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, за минималните размери на адвокатските възнаграждения, тъй като е определени именно в минимален размер. Същото не се отнася обаче за заплатеното на адвоката възнаграждение от 150 лева, за възражение срещу АУАН. Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения не предвижда изрично възнаграждение за изготвяне на възражение срещу АУАН, в административнонаказателно производство по ЗАНН. Поради това Съдът счита, че такова възражение може да бъде приравнено на изготвяне на жалба срещу НП, по смисъла на ал. 1, чл. 18 от Наредба № 1/2004 г., за което „възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 на базата на половината от размера на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 50 лв.“. В случая санкцията (глоба), наложена с отмененото НП № 18-4332-009889/29.05.2018 г. е била в размер на 100 лева, следователно, като се отчете отсъствието на голяма фактическа и правна сложност на деянието (преминаване на автомобил с ляв завой, на червен светофар), възнаграждение от 150 лева за възразяване срещу АУАН се явява прекомерно високо и Съдът следва да намали обезщетението на 50 лева.

Исковата молба, предвид гореизложените мотиви е основателна и доказана до размер от 353 лева (50 лева за изготвяне на възражение срещу АУАН; 300 лева за процесуално представителство от адвокат К., по НАХД № 11689/2018 г. на СРС; три лева такса за снабдяване със заверен препис на съдебното решение по НАХД №

11689/2018 г.). Над този размер, до претендирания от 453 лева исковата молба следва да бъде отхвърлена. Върху сумата от 353 лева ответникът дължи и лихви за забава, считано от 13.02.2019 г. - датата на влизане в сила на Решение № 8697/11.01.2019 г., на Софийски районен съд, по НАХД № 11689/2018 г., отменящо № НП № 18-4332-009889/29.05.2018 г. Това е денят, от който длъжникът СДВР е изпаднал в забава, по смисъла на т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС, по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК. В тази връзка Съдът не споделя твърдението на юрисконсулта за „безспорна съдебна практика“, в смисъл, че върху присъдено обезщетение, произтичащо от заплатено адвокатско възнаграждение, не се дължат лихви за забава. На настоящия съдебен състав е известно само едно (за сега ?!) решение на ВАС в този смисъл, което обаче не споделя. Разпоредбата на чл. 86, изр. първо ЗЗД определя лихвите, като обезщетение за неизпълнение на парично задължение, от деня на забавата. Нормата не разграничава вида и произхода на паричните задължения. Такова разграничаване не е направено и с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС.

Така очертаният изход на спора определя като основателна (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ) и претенцията на ищеца, за възстановяване на разноските за водене на делото: държавна такса 10 и заплатеното възнаграждение за един адвокат – 300 лева, за процесуалното представителство по настоящото дело. Въпреки разпоредбата на чл. 10, ал. 3, изр. второ ЗОДОВ, досежно изрази „съразмерно с уважената част от иска“ Съдът не приема да редуцира адвокатското възнаграждение, понеже то е определено в минималния размер, предвиден с чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет. По тази причина Съдът не уважава и възражението на ответника, за прекомерност на това възнаграждение.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР да заплати на И. И. И. – ЕГН: [ЕГН] обезщетение за имуществени вреди, в размер на общо 353 лв. (триста и петдесет, и три лева), представляващи заплатено възнаграждение на адвокат Д. А. К. (личен № [ЕГН]), за защита по НАХД № 11689/2018 г., по описа на Софийски районен съд, срещу издадено от началник група в Отдел „Пътна Полиция“ - СДВР Наказателно постановление № 18-4332-009889/29.05.2018 г. и за изготвяне на възражение срещу АУАН, въз основа на който е издадено същото наказателно постановление, заедно със законните лихви, считано от 13.02.2019 г. (датата на влизане в сила на Решение № 8697/11.01.2019 г., на Софийски районен съд, по НАХД № 11689/2018 г., отменящо НП № № 18-4332-009889/29.05.2018 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна исковата молба за обезщетяване на имуществени вреди, за размера над 353 лв. (триста и петдесет и три лева), до претендирания размер от 453 лв. (четиристотин и петдесет и три лева).

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР да заплати на И. И. И. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на настоящото дело и заплатеното възнаграждение за един адвокат, в общ размер на 310 лв. (триста и десет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд,

в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: